

Πατρ. Ιεροσολύμων: Ενδύσασθε την πανοπλίαν του Θεού

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Την περασμένη Κυριακή 8 Δεκεμβρίου (25 Νοεμβρίου με το παλαιό ημερολόγιο) εορτάσθη από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων η εορτή της Αγίας μεγαλομάρτυρος και πανσόφου Αικατερίνης.

Στον Ιερό Ναό Μετορφώσεως του Σωτήρος στην Ραμάλα ετελέσθη θεία λειτουργία, προεξάρχοντος του Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλου.

Η ανακοίνωση του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων

Τήν Κυριακήν, 25ην Νοεμβρίου/ 8ην Δεκεμβρίου 2019, έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ εορτή τῆς Ἀγίας μεγαλομάρτυρος καί πανσόφου Αἰκατερίνης.

Κατά τήν εορτήν ταύτην, ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησκεται τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης ὡς

τῆς ἐξ Ἀλεξανδρείας πανσόφου νεάνιδος, ἡ ὁποία διὰ τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως καὶ παιδείας αὐτῆς κατήσχυνε τοὺς «κομψοὺς τῶν ἀσεβῶν τοῦ Πνεύματος τῇ μαχαίρᾳ» καὶ ἐν σημείοις καὶ θαύμασι ἐμαρτύρησε ὑπὲρ Χριστοῦ ἐπὶ Μαξεντίου καὶ Μαξιμίνου, (305 μ.Χ.).

Τὴν ἁγίαν μεγαλομάρτυρα Αἰκατερίναν ἐτίμησε τό Πατριαρχεῖον:

Α΄. Διὰ θείας Λειτουργίας εἰς τὸν ἐν Ραμάλλα Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου Καλλίστου, τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς ταύτης Ἀρχιμανδρίτου Γαλακτίωνος, τοῦ ἐφημερίου τῆς ἐνορίας ταύτης Οἰκονόμου π. Γιακούμπ, τοῦ π. Συμεὼν καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Σεραφεῖμ ἐκ Ναζαρέτ καὶ τοῦ Ἀρχidiaκόνου Μάρκου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς ἐνορίας ταύτης ἀραβιστί καὶ προσευχομένου ἀθρόου Ἑλληνορθοδόξου ἀραβοφώνου ἐκκλησιάσματος τῆς πόλεως ταύτης.

Πρὸς τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Φόβος Θεοῦ παιδεία καὶ σοφία καὶ ἀρχὴ δόξης ἀποκριθήσεται αὐτῇ», (Παροιμ. 15,33). [Ἡ θεοσέβεια, ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, γεννᾷ τὴν πρακτικὴν παιδαγωγίαν καὶ ἐνάρετον σοφίαν εἰς τοὺς παιδαγωγουμένους. Τὴν δέ θεῖαν παιδαγωγίαν ἀκολουθεῖ ἡ ἀνταμοιβὴ καὶ ἡ δόξα], ἀναφωνεῖ ὁ σοφὸς Σολομών.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ σεπτὴ μνήμη τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Αἰκατερίνης συνήγαγε σήμερον πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱστορικῷ τούτῳ Ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα εὐχαριστιακῶς τιμήσωμεν τὴν πάνσοφον μάρτυρα τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ.

Κατά τόν ιστορικό Ευσέβιον Καισαρείας, ἡ Ἁγία Αἰκατερίνη ὑπῆρχεν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας, θυγάτηρ Κώνστου, παρθένος περικαλλῆς, σωφρονεστάτη καί ἔνδοξος πλούτῳ καί γένει καί παιδείᾳ· ἥτις διά μέν τοῦ σταθεροῦ αὐτῆς φρονήματος, ἐξενίκησε τήν ἐμπαθῆ καί ἀκόλαστον ψυχὴν Μαξιμίνου τοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας Ρωμαίου τυράννου· διά δέ τῆς εὐγλωττίας ἀπεστόμισε τοὺς πρὸς αὐτὴν διαλεγομένους ρήτορας καί φιλοσόφους. Διά δέ τήν εἰς Χριστόν ὁμολογίαν, τόν τοῦ μαρτυρίου στέφανον δέχεται, παρὰ τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ περί τό 305 μ.Χ. ἔτος (Ἐκκλησ. Ἱστ. 8,14).

Ἡ μεγαλομάρτυς Αἰκατερίνα διεκρίθη μεταξύ τῶν γυναικῶν μαρτύρων τοῦ Χριστοῦ διά τήν σπανίαν αὐτῆς σοφίαν καί παιδείαν, ἡ ὁποία ἐτέλει ὑπό τόν θεῖον φόβον, τοὔτέστιν τήν βαθεῖαν πίστιν εἰς τόν ἀληθινόν Θεόν καί τήν τήρησιν τῶν ἐντολῶν Αὐτοῦ, ὡς λέγει ὁ ψαλμωδός: «Τό δέ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπό τοῦ αἰῶνος καί ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν. Καί ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν, τοῖς φυλάσσουσι τήν διαθήκην αὐτοῦ καί μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς». (Ψαλμ. 102, 17-18). «Ἡ μέν αἰσθητή ζωὴ οὐκ αἶδιος, τό δέ ἔλεος τοῦ Κυρίου αἶδιον», λέγει ὁ Ὠριγένης. Σχολιάζων τοὺς λόγους «φόβος Θεοῦ παιδεία καί σοφία», (Παροιμ. 15,33), ὁ Ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «Ὁ τοῦ Θεοῦ φόβος κατορθοῖ τόν βίον τόν τε πρακτικόν καί τόν θεωρητικόν».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ θεοσέβεια, δηλαδή ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ τήν βάσιν τοῦ ὀρθοῦ ἀνθρωπίνου βίου καί τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας. Διό ὁ θεῖος Παῦλος λέγει: «Ἡμεῖς δέ κηρύσσομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μέν σκάνδαλον, Ἑλλῆσι δέ μωρίαν, αὐτοῖς δέ κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καί Ἑλλῆσι Χριστόν Θεοῦ δύναμιν καί Θεοῦ σοφίαν», (Α΄ Κορ. 1, 23-24).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τήν πανοπλίαν τῆς θείας δυνάμεως καί σοφίας τοῦ Θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ ἐνεδύσατο ἡ πανένδοξος Αἰκατερίνα, ἀκούουσα εἰς τό παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος: «ἐνδύσασθε τήν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τό δύνασθαι ὑμᾶς στήναι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου», (Ἐφ. 6,11).

Ἰδού λοιπόν διά τί μαζί μέ τήν ἐκ Θεοῦ σοφίαν καί παιδείαν ἀκολουθεῖ καί ἡ δόξα Αὐτοῦ [τοῦ Θεοῦ], ὡς κηρύττει ὁ Ἀπόστολος Πέτρος: «καί φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποίμενος κομιεῖσθε τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον», (Α΄ Πέτρ. 5,4). Τόν ἀμαράντινον τοῦτον στέφανον τῆς δόξης ἔλαβε καί ἡ Ἁγία ἡμῶν μεγαλομάρτυς Αἰκατερίνα, ὡς ἀναφωνεῖ καί ὁ ὑμνωδός αὐτῆς λέγων: «Μάρτυς ἐθελούσιος, Αἰκατερίνα πανένδοξος, καθωράθης τόν τύραννον, εὐτόνως ἐλέγξασα καί δεινήν μανίαν τῆς πολυθείας, θεογνωσίας φωτισμῷ καταβαλοῦσα καί θεία χάριτι· ἐντεῦθεν καί ὡς Μάρτυρα καί ὡς Παρθένον πανάμωμον, ὁ Χριστός ἐστεφάνωσεν ὁ Σωτήρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Καί διερωτώμεθα, τί εἶδους καί ποίας μορφῆς εἶναι ὁ στέφανος τῆς δόξης, μέ τόν ὁποῖον ἐστεφανώθη ἡ Ἁγία Αἰκατερίνα; Ὁ στέφανος οὗτος τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τήν κοινωνίαν καί συμμετοχὴν τῶν δικαίων εἰς τήν Μεταμόρφωσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τήν ὁποίαν «ἔλαμψε τό πρόσωπον Αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τά δέ ἱμάτια Αὐτοῦ ἐγένετο λευκά ὡς τό φῶς», (Ματθ. 17,2).

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ πανεύφημος Αἰκατερίνα, ὡς ἄλλη μαθήτρια τοῦ Χριστοῦ, ἠξιώθη τῆς θεωρίας τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, διό καί «ταῖς ἀγγελικαῖς νῦν συναγάλλεται χορεαῖς, μεθ' ὧν βοᾷ ἀπαύστως· ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε Χριστόν εἰς τούς αἰῶνας, ὡς λέγει ὁ ὑμνωδός. Εἰς δέ τήν ἀρχιερατικὴν προσευχήν Του, ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέεται τοῦ Θεοῦ Πατρός Αὐτοῦ ὑπὲρ ἑαυτοῦ διὰ τούς μαθητάς Του/ τούς Ἀποστόλους καί δι' ὅσους θά πιστεύουν εἰς Αὐτόν λέγων: «Πάτερ, οὐς δέδωκάς μοι, θέλω, ἵνα ὅπου εἰμί ἐγὼ κάκεινοι ᾧσι μετ' ἐμοῦ, ἵνα θεωρῶσιν τήν δόξαν τήν ἐμήν, ἣν δέδωκας μοι, ὅτι ἠγάπησάς με πρό καταβολῆς κόσμου», (Ἰωάν. 17,24).

Ἑρμηνεύων τούς Κυριακούς λόγους: «ἵνα θεωρῶσιν τήν δόξαν τήν ἐμήν», (Ἰωάν. 17, 24) ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει, «περίεσται [τοῦτο θά εἶναι δυνατόν] τοιγαροῦν οὐ βεβήλοις καί ἁμαρτωλοῖς, ἀλλ' οὐδέ τοῖς τόν θεῖον ἀτιμάζουσι νόμον, τό ἐν ὁράσει γενέσθαι τῆς δόξης Χριστοῦ, μόνοις δέ μᾶλλον τοῖς ὁσίοις καί ἀγαθοῖς. Καί τοῦτο εἰσόμεθα [γνωρίσωμεν] προφήτου μέν λέγοντος: «Ἀρθήτω ὁ ἀσεβής, ἵνα μή ἴδῃ τήν δόξαν Κυρίου», (Ἡσαΐας 26,10)· ἐν δέ γε τοῖς εὐαγγελικοῖς κηρύγμασι τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τόν Θεόν ὁψονται», (Ματθ. 5,8).

Αὐτή αὕτη ἡ καθαρότης τῆς καρδίας κατέστησε τὴν ἀειπάρθενον Μαρίαν ἐκ Ναζαρέτ ὄργανον ἐκλογῆς καὶ δοχεῖον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διὰ τοῦ ὁποίου ἀνεδείχθη Θεοτόκος καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τοῦ τεχθέντος ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων Αὐτῆς ἐν τῷ σπηλαίῳ τῆς Βηθλεέμ.

Τό μέγα καὶ ὑπέρλογον τοῦτο γεγονός, δηλονότι τό Μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας τῆς ἐνσαρκώσεως καὶ ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου προετοιμάζει ἡμᾶς ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἵνα ἐορτάσωμεν ἀκούοντες εἰς τό κήρυγμα τοῦ ἱερωτάτου Παύλου λέγοντος: «πάντες γάρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε», (Γαλ. 3, 26-27).

Ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι τό φῶς τοῦ κόσμου καὶ ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, διὰ τοῦτο καλούμεθα ἡμεῖς οἱ ἐπόμενοι τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἵνα ἐνδυθῶμεν τό ἱμάτιον τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου τῆς Δικαιοσύνης καὶ τό φῶς τό τῆς γνώσεως εἰσέλθῃ ἐντός τοῦ σπηλαίου τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τοῦτο μᾶς καλεῖ ἡ σήμερον ἐορταζομένη ἁγία Μεγαλομάρτυς Αἰκατερίνα μετὰ τοῦ συνεορταζομένου ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Μερκουρίου, ἵνα γενώμεθα μιμηταὶ αὐτῆς καθαρῶς καὶ ὁλοτρόπως πολιτευσάμενοι τῷ Χριστῷ· καὶ ἵνα μετὰ τοῦ θείου Παύλου εἴπωμεν: «Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δέ ἐν ἐμοί Χριστός», (Γαλ. 2,20). Ἀμήν. Ἔτη πολλά καὶ εὐλογημένα Χριστούγεννα».

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε ἁγιασμός τῶν νέων αἰθουσῶν τῆς ἐνορίας ὁ δέ ἡγούμενος καὶ τό Συμβούλιον παρέθεσαν τράπεζαν εἰς τόν Μακαριώτατον ὁ Ὅποιος ἐπέδωσε σταυρόν εἰς τόν Ἀρχιμανδρίτην Γαλακτίωνα.

Β΄. Εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Ἱεράν Μονήν εἰς τό κέντρον τῆς Παλαιᾶς Πόλεως εἰς ἀπόστασιν λίθου βολῆς βορείως τοῦ Πατριαρχείου, δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας καὶ θείας Λειτουργίας τὴν πρωΐαν, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Λύδδης κ. Δημητρίου, συλλειτουργοῦντος τοῦ Δραγουμανεύοντος Ἀρχιμανδρίτου Ματθαίου καὶ ἄλλων Ἱερέων, ψάλλοντος τοῦ μοναχοῦ Ραφαήλ καὶ μετέχοντος εὐσεβοῦς ἐκκλησιάσματος ἐξ ἐντοπίων καὶ προσκυνητῶν.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν, ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Στέφανος παρέθεσε κέρασμα.

Γ΄. Εἰς τὴν ἐν Σινᾷ Ἱεράν Μονήν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, εἰς τὴν ὁποίαν φυλάσσεται καὶ τό σεπτόν λείψανον αὐτῆς.